

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

HUGO NYBERG

Vastaava
Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN

Toimitussihteeri
Liisankatu 27, E 10

N:o 2
Helmikuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

38. vuosikerta 1933

KERTOMUS SUOMEN KUUROMYKKÄIN LIITON TOIMINNASTA v. 1932

V. 1932 aikana ei Suomen Kuuromykkäinliiton toiminnassa ole mitään erikoisemmin mainittavaa tapahtunut. Sen haaraosastot ovat toimineet kukin paikkakunnallaan jäsentensä hyväksi niitä työmuotoja noudattaen, joihin jo on totuttu. Muutamit haaraosastot ovat huomattavalla menestykselläkin toimessa olleet. Kaikkiällä tunnettu pula-aika on pahasti vaikeuttanut Liittomme ja sen haaraosastojen työtä. Niinpä jäi esim. Liittomme kesäjuhla toimeenpanematta, jota olemme tottuneet joka kolmas vuosi pitämään. Keskushallitus ei tahtonut asettaa maan kuuromykkiä kiusaukseen lähtee pitkälle matkalle huonona aikana rahojaan tuhlaamaan. Sen sijaan ovat sangen useat haaraosastot toimeenpanneet paikallisia kesä-, piiri- ja urheilujuhlia. Näihin tilaisuuksiin on Liiton keskushallitus koettanut lähettää puhujia ja ohjelman suorittajia. Huomattavimmaksi näistä tilaisuuksista muodostui kolme päivää kestänyt piirijuhla Pietarsaassa sikäläisen kuuromykkäinkoulun lopettajaistilaisuudessa. Huomattavia olivat myöskin »Effata» yhdistyksen Tyrvällä, Kotkan ja Jyväskylän haaraosastojen 25-vuotisjuhlat sekä piiripäivät juhliseen Turussa, Viipurissa, Porissa ja Seinäjoella, joihin osallistui runsaslukuisesti paikkakunnan ja ympäristön kuuroja. Kaikkiin näihin tilaisuuksiin oli koitettu hankkia arvokkaat ohjelmat, jotka korottaisivat kuurojen mieltä henkisiä arvoja ymmärtämään ja tavoittelemaan. Allekirjoittanut, Liiton sihteeri sekä toisetkin kuurojen papit piireissään liikkeessaan ovat koettaneet virkistää haaraosastojen toimintaa. Voimme siis sanoa että Liiton toimesta on koitettu valistustyötä tehdä Suomen kuuromykkäin keskuudessa vaikkakin vähäisin voimin. Onhan puute sopivista

valistustyön tekijöistäkin. Kuurot, jotka asuvat niin lähellä jotakin haaraosastoamme että voivat liittyä sen jäseneksi ovat voineet siis kuitenkin jonkun kerran vuodessa päästä yhdistyksensä kokoukseen henkistä virkistystä ja uusia ajatuksia saamaan. Toisin on niitten jotka asuvat kaukaisilla sydänmaan seuduilla erossa tovereistaan, joitten kanssa voivat ajatuksiaan vaihtaa. Raskas on useinkin sellaisen kohtalo.

Ankarana on yleinen taloudellinen pula-aika koskenut myös maamme kuuromykkiä. On sydäntä särkevää kuulla heidän valituksiaan ja pyyntöjään, että heille hankittaisiin työtä ja ruokaa. Onpa tapahtunut niinkin että puutetta kärsivä on vastoin tahtoaan joutunut kunalliskotiin tahi sairaalaan. Aika jossa elämme on sangen vakava. Onnellisemmassa asemassa ovat talollisten kuurot lapset maalla. Heillä on siellä kotinsa sekä työtä ja ruokaa, kun vain pysyvät tyytyväisinä ja ahkerina. Mutta onnettomia ovat kodittomat, yksinäiset ja turvattomat, jotka etsivät toimeentuloansa vieraan palveluksessa. Raskas on heidän kohtalonsa. Kuinka hyvä olisi jos Liitollamme ja kuuromykkäinyhdistyksillä olisi varoja heitä auttaakseen. Mutta niin ei ole.

Yksi uusi haaraosasto on viime vuoden aikana muodostunut nim. Oulun kuurojen yhdistys. Toivotamme sille menestystä ja pitkää ikää siellä »pohjolan perillä.» Arvatenkin sikäläisen kuurojenkoulun opettajisto mielihyvällä ryhtyy tukemaan pikku yhdistyksen ottaessa ensimmäisiä askeleitaan ja vielä sitten aina myöhemminkin kun tilanne niin vaatii. Nyt on siis Liitolla 23 haaraosastoa.

Suomen k.m. liiton Kouluhallitukselle tekemään anomukseen jatko- ja ammattiopetuksen

hankkimiseksi kuurojen koulujen läpikäyneille oppilaille ei ole mitään vastausta tullut, aina-kaan toistaiseksi. Nähtävästi ei Kouluhallitus ole katsonut voivansa mitään tehdä asian hyväksi. Valtion varat pula-aikana eivät kai riitä sellaisen oppilaitoksen perustamiseen. Tässäkin suhteessa, niinkuin niin monessa muussakin nykyaikana täytyy tyytyä odottamaan.

Ruotsin kuuromykkäin liitto on lähettänyt Liitollemme kirjelmän, jossa se kysyy, haluaisiko Suomen kuuromykkäin liitto olla mukana uuden viittoma- ja sormiaakkoskielen luomisessa Pohjoismaiden kuuromykkiä varten. Päätettiin ilmoittaa Ruotsiin, että suomalaiset toivovat tämän kysymyksen otettavan pohdittavaksi yleisessä pohjoismaisessa kuuromykkäinkokouksessa, joka parin vuoden kuluttua pidetään Kööpenhaminassa. Siellä voisivat Suomen edustajat olla mukana asiaa hahmoteltaessa.

Kuuromykkäin liiton suomen- ja ruotsinkieliset äänenkannattajat ovat ilmestyneet kuukausittain kuten ennenkin. Suomenkielistä lehteä ovat toimittaneet Liiton sihteeri rovasti H. Nyberg ja hra Rurik Pitkänen, ruotsinkielistä rov. Nyberg neiti Sigyn Heikel ja hra John Sundberg. Molemmilla lehdillä oli huomattavasti vähemmän tilaajia viime vuonna kuin edellisinä vuosina. Tämä on seuraus pulajasta. Samoin oli Liiton joululehtien menekki paljon entistä pienempi. Kaikki monivuotiset asiamiehemme ovat tällä kertaa myyneet huomattavasti vähemmän joululehtiä kuin ennen. Huolestuttaa ajatellessa lehtiemme tulevaisuutta.

Keskushallituksen jäseniä v. 1932 olivat rouvat Elma Ignatius, ja Helmi Nyberg (rahas-tonhoitajana), kouluneuvos V. Forsius puheenjohtajana, neiti Helvi Korhonen, herrat John Sundberg, R. Pitkänen, J. Luomajoki, Eino Karilas sekä rovasti H. Nyberg (varapuheenjohtaja ja sihteeri) sekä varajäseninä hrat A. Jokelainen, V. Salovaara ja F. Schoultz.

Eroamisvuorossa tällä kertaa ovat varsinaiset jäsenet E. Karilas, R. Pitkänen ja J. Luomajoki sekä varajäsen A. Jokelainen. Keskushallitus on vuoden kuluessa pitänyt 6 kokousta.

SUOMEN KUUROMYKKÄIN LIITON VUOSIKOKOUS

pidetään Helsingissä kuurojenyhdistyksen huoneustossa Marianpäivänä, maaliskuun 25 p:nä.

Toimitus aletaan hartaushetkellä kuurojen kirkossa kl. 11 a.p. josta siirrytään valtakirjojen tarkastuksen kokoushuoneeseen. Sen jälkeen alkaa vuosikokous kello 13 Liiton sääntöjen mukaisessa järjestyksessä.

Liiton haaraosastoja kehoitetaan lähettämään edustajiaan kokoukseen valtakirjoilla varustettuina, joihin välttämättä on merkittävä kuinka

monta jäsentä haaraosastossa on. 50 % alennus rautatielipun hinnassa myönnetään kunkin haaraosaston yhdelle viralliselle edustajalle.

Liiton puolesta:
H. Nyberg

ANNA NYSTRÖM 70-VUOTIAS

Anna Nyström

Tammik. 16 päivänä täytti Turussa täysinpalvellut kuurojenkoulunopettajatar neiti *Anna Nyström* 70 vuotta. Nelisenkymmentä vuotta on Anna-neiti opettanut kuuroja. V 1892 alkoi hän Porvoon koulussa. Sieltä siirtyi hän Kuopioon ja sieltä Helsinkiin Huopalahden väliaikaiseen kouluun ja lopuksi Turkuun, jossa toimii vieläkin. Neiti Nyström on kyllä jo päässyt eläkkeelle täysinpalvelleena, mutta on hän nykyään virkaatekevänä opettajana Turun koulussa, sillä hän on vielä pirteä, uskollinen ja innostunut työhönsä niinkuin hän aina on ollut. Monet ovat ne kuurot tytöt ja pojat eri puolilla maata, jotka ovat opetuksensa häneltä saaneet. Kiitollisuudella he muistelevat ahkeraa ja huolellista opettajaansa. Ja usein saavat he häneltä vielä kirjeitäkin, joissa hän kysyy kuinka oppilaat voivat sekä antaa kauniita neuvoja heille. Vieläpä Anna-neiti matkusteleeikin kesällä maalla kuuroja tervehtimässä. Antakoon hyvä Jumala hänelle vielä paljon voimia toimimaan rakastamainsa kuurojen hyväksi.

PUHE

jonka opettaja Kosti Lehtinen piti Turun kuuromykkäin-koululla järjestetyssä raittiusjuhlassa 5. XI. 32.

Hyvät oppilaat!

(Jatk. n:o 12 1932 s. 142)

Kaikki ihmiset, jotka tunsivat hänet, pitivät hänestä paljon ja kunnioittivat häntä suuressa määrin. Tämä mies oli aina viettänyt hyvin raitista, säännöllistä ja puhdasta elämää.

Hän oli myöskin hurskas ja uskovainen mies. Hän kävi joka sunnuntai kirkossa ja saarnasi itsekin lähetys- y. m. juhlilla Jumalan sanaa ihmisille. Eräänä päivänä tämä vanha, kunnianarvoisa vanhus meni tuttaviansa luo vierailemaan. Nämä tuttavat tarjosivat hänelle väkijuomia, mutta tämä mies ei tahtonut ottaa sitä, vaan sanoi, ettei hän ole milloinkaan maistanut väkijuomia. Silloin nämä tuttavat rupesivat houkuttelemaan häntä maistamaan sanoen, että kyllä nyt yhden kerran voi maistaa, sillä se ei ole mitään vaarallista. Silloin tämä mies ei tahtonut olla epäkohtelias eikä loukata parhaita ystäviänsä, vaan tahtoi nyt maistaa yhden kerran alkoholia. Mutta pienen hetken kuluttua hänen muistinsa ja ajatuskykynsä tuli heikoksi. Hän ei muistanut enää päätöstänsä eikä alkoholin vaarallisuutta, vaan hän nautti vielä lisää alkoholia, kun toiset sitä hänelle kovasti tarjosivat. Mutta vähän ajan perästä ystävät ja tuttavat hämmästyivät kovasti, kun tämä vanha mies kaatui yhtäkkiä lattialle. Hän pyörtyi eli meni tainnoksiin. Silloin kutsuttiin heti lääkäri paikalle, mutta lääkäri ei voinut enää auttaa häntä. Tämän miehen sydän lakkasi tykyttämästä. Lääkäri sanoi miehen kuolleen viinaan. Ystävät ja tuttavat pelästyivät kovasti, kun he näkivät, miten viina juoksi ja vaahtosi vainajan suusta ulos. Vainajan omaiset itkivät ja surivat kovin sitä, kun tämä hyvä mies oli saanut näin ikävän ja surullisen lopun l. kuoleman.

Kun sitten tämän vainajan ruumista haudattiin, niin haudan ääreen kokoontui paljon ihmisiä. Mutta ne tuttavat, jotka viettoivat tämän miehen nauttimaan alkoholia, eivät tulleet haudalle eikä hautajaisiinkaan. He eivät tulleet haudalle siksi, että he häpesivät ja olivat levottomia. Heidän omatuntonsa soimasi eli nuhteli heitä tämän miehen kuolemasta. Äitini kertoi minulle, että pappi saarnasi silloin haudalla siitä raamatun kohdasta, jossa puhutaan, kuinka »valitutkin voivat eksyä». Tämä mies oli valittu Jumalalle. Hän oli eläessään ollut harras ja uskollinen Jumalan palvelija. Hän oli monta vuosikymmentä elänyt raittiisti, taistellut kiusauksia vastaan ja totellut Jumalan käskyjä, mutta nyt vähän ennen kuolemaansa hän oli erehtynyt eli eksynyt. Hän oli joutunut kiusaukseen ja sortunut siihen. Hän ei jaksanut pysyä uskollisena loppuun asti. — Tämä on hyvin vakava ja varoittava esimerkki meille siitä, kuinka vaarallinen alkoholi voi olla ihmisille. Se huomauttaa meille myöskin siitä, miten armottomia ja säälimättömiä juopot ystävät ja huonot toverit voivat olla. Sentähden me joka päivä rukoilemmekin Herran rukouksessa: »Älä johdata meitä kiusaukseen». Kiusauksella tarkoitetaan tässä sitä, kun joku viettelee meitä tekemään syntiä. Me emme kuitenkaan aina voi välttää kiusauksia, sillä maailma eli pahat ihmiset ja omat

himomme viettelevät meitä joka päivä. Siksi me rukoilemmekin lisäksi, että me voittaisimme kiusaukset silloin, kun me niihin joudumme. On siis varottava huonoja esimerkkejä. On kovasti varottava alkoholia. On varottava ja on oltava ottamatta ensimmäistä lasillista väkijuomia. Jos kerran ottaa lasillisen, niin silloin ottaa helposti toisen ja kolmannenkin. Näin on moni ihminen joutunut alkoholihiimon orjaksi, josta ei ole sitten enää voinut vapautua.

Raitis ihminen, raitis mies, joka ei tuhlaa rahaansa väkijuomiin, voi omistaa kauniin kodin, jonka pihalla siniristilippu liehuu raittiuden kunniaksi. Tällaisen raittiin kodin ympärillä on kauniita peltoja ja niittyjä. Tallissa ja navetassa on hyödyllisiä kotieläimiä, joita lapsetkin niin mielellään hoitelevat. Pellolla raitis isä tyytyväisin ja iloisin mielin sekä kevein askelin kylvää ruista kylvömaahansa ja toivoo hartaana Jumalan siunausta työllensä. Koko raitis perhe viettää rauhallista ja onnellista elämää omassa tuvassaan. Siellä raittiit vanhemmat opettavat puhtaita ja hyviä tapoja lapsilleenkin, joista kasvaa sitten tyytyväisiä, onnellisia, rehellisiä, raittiita, hyviä ihmisiä maaillemme. Vihäältä taivaasta tulee siunaus heidän elämälensä.

Näin raittiusviikolla tulee mieleen kysymys: voivatko jo lapsetkin tehdä raittiustyötä? Voitekö tekin jollakin tavalla edistää raittiutta? Tähän kuuluu lyhyt ja selvä vastaus: kyllä! Te ehkä ajattelette, miten se on mahdollista. Ensiksikin te voitte painaa mieleenne ne neuvot ja opetukset, joita koulussa teille annetaan raittiusasiasta. Te voitte toteuttaa ja noudattaa näitä neuvoja omassa elämässänne, ja te voitte kehoittaa tovereitannekin niin tekemään. Kun te näin teette, niin teidän ei tarvitse sitä koskaan katua. Jo lapsena on ryhdyttävä taistelemaan juoppouden pahetta vastaan. Alkoholi on huumaavaa myrkkyä. Jos sitä rupeaa käyttämään, kasvaa halu siihen vastustamattomasti. Siksi täytyy aina karttaa sitä. Sillä jos ei milloinkaan maista väkijuomia, niin silloin ei voi ruveta niitä himoitsemaankaan. Lapsena täytyy myöskin välttää huonoja tovereita, ystäviä ja paikkoja, joissa juodaan ja vietetään kevytmielistä elämää, sillä kaikki sellainen on pimeyden tekoa. Huonoja kirjoja, joissa opetetaan huonoja tapoja, ei saa lukea. Kenenkään teistä ei tarvitse luulla olevansa liian pieni ja vähäpätöinen, kun on kysymyksessä hyvän edistäminen. Sellainen luulo olisi erehdys. Jokainen hyvin täytetty velvollisuus ja toteltu käsky on jo hyvää ja kaunista. Tekin voitte nyt jo innostua raittiusasialle. Te voitte ajatella ja puhua vain puhtaita ja raittiita ajatuksia ja puheita ja tehdä hyviä ja puhtaita tekoja. Tutustukaa siis hyvin tapoihin ja ottakaa ne ohjeeksenne! Astukaa jo nuorina hyvien, raittiiden ja puhtaiden tapojen palvelukseen! Siten

te saavutatte onnea ja menestystä. Myöhemmin te voitte liittyä raittius-, urheilu- y. m. yhdistyksiin ja seuroihin, jotka ajavat hyviä asioita. Siten te voitte säilyä ja tulla helpommin varjeluksi kaikenlaisilta huonoilta ajatuksilta, kiusauksilta ja viettelyksiltä. Tahtokaa nyt jo nuorina ruveta taistelemaan sekä itsessänne että toveripiirissänne kaiken hyvän ja kauniin puolesta, kaikkea rumaa ja pahaa vastaan, siis väkijuomiakin vastaan, joka ovat tuottaneet niin paljon kurjuutta, surua ja kärsimystä maailmaan, ja jotka edelleenkin uhkaavat meidän kotiemme rauhaa ja sydäntemme puhtautta. Peljätäkää ja varokaa siis aina väkijuomia!

Meidän tulee muistaa, että terveys on hyvin tärkeä ihmisille. Terveys on ihmisen kallein omaisuus. Ilman terveyttä ei kukaan ole onnellinen. Ja vielä tärkeämpi on, että ihmisellä on terve sielu. Vanhat kreikkalaiset jo ymmärsivät, että terve sielu voi asua ainoastaan terveessä ruumiissa. Oppikaamme jo varhain tietämään ja ymmärtämään, mihin johtaa juomarin tie. Minne johtaa juomarin tie? Raamattu sanoo meille selvästi: »Juopot eivät pääse taivaan valtakuntaan». Tämä lause huomauttaa meille, että asia on tärkeä ja vakava. Kiusaukset ja viettelykset ovat suuret. Ne tulevat teitäkin vastedes kohtaamaan. Kovalla kiireellä perustetaan uusia kapakoita, joihin kuurotkin saavat vapaasti mennä. Vaara on siis suuri. Asia on hyvin tärkeä ja vakava, joten sitä kannattaa ja sopii ajatella. Väkiuomien kautta uhkaa nyt suuri vaara kuuromykkienkin onnea ja elämänrauhaa.

Kerran kysyi eräs poika isältänsä: »Mikä minusta vastedes tulee?» Poika tahtoi saada tietää, tuleeko hänestä puuseppä, suutari, räätäli, maanviljelijä tai joku virkamies. Isä vastasi pojallensa: »Minä en vielä tiedä sanoa, mikä sinusta vastedes tulee, mutta minä toivon ja tahdon ja pääasia on, että sinusta tulee rehellinen ja raitis ihminen.» Tämä oli ehkä parhain neuvo, minkä isä voi antaa pojallensa elämän matkalle lähtiessä.

Rakkaat oppilaat! Minäkin annan teille tämän neuvon: Pysykää raittiina! Eläkää raittiisti! Säilyttäkää sydämenne ja elämänne puhtaana! Tehkää luja ja vahva päätös, että tahdotte elää raittiina elämään loppuun asti! Ja pysykää myöskin uskollisina tälle päätöksellenne! Kun kiusaukset ja viettelykset tulevat, niin muistakaa silloin tätä päätöstänne. Teillekin alkaa vastedes elämässänne taistelu kaikkia paheita vastaan. Muistakaa sentähden aina rukoilla voimaa ylhäältä — sitä kyllä annetaan teille taivaasta — jotta voisitte voittaa tässä taistelussa, että voisitte elää raittiina ja puhtaana kuolemaanne asti. Muistakaa, että se, joka pysyy uskollisena loppuun asti, saa palkakseen elämän kruunun eli ijankaikkisen elämän. Kai-

ken tämän johdosta voimme nyt siis päättää runoilijan sanoilla näin: »Emme milloinkaan väkijuomia juo — emme muille suo — niin vältämme vaaran loukot.»

Kosti Lehtinen.

MUISTOJA

Kohtalo, joka usein viskelee ihmislasta, ohjasi taas monen vuoden kuluttua askeleeni vanhaan koulukaupunkiini Turkuun. Kuljin siellä tuttuja katuja pitkin mieli muistoja täynnä. Niitä samoja katuja olin lapsena monet lukemattomat kerrat ravannut. Mieleni oli herkimillään. Kuin tottumuksesta askeleeni suuntautuivat kohti Turun kalmistoa. Olin niin muistoihini vaipunut, etten huomannutkaan kun jo olin perillä ja seisoin mahtavan mustan ristikkoportin edessä. Se oli suljettu ja kapeista rappusista laskeuduin kalmiston puolelle. Outoja olivat minulle kumpujen alla lepääjät. Vaan yksi kumpu, jonka alla lepääjä ei ollut outo oli minulla ja ohjasinkin askeleeni sitä kumpua kohti. Niin sen kummun alla, musta marmorikivi kummun päällä, lepää opettajani, henkinen kasvattajani. Ihmeellinen hartaus täytti mieleni, olin kuin vaeltaja, joka oli saapunut toiviotretkelle, pyhälle maalle. Aivan kuin lapsena kuulemani mahtava urkujen humina väreili korvissani lukiessani mustasta marmorista nimensä ja niinkuin pappi juhlallisesti olisi sanonut: »Rukoilkaamme». Minä jäin siihen seisomaan moniin muistoihin vaipuneena, annoin menneiden vuosien haastella. Muistoihini avautui ensiksi kylmä tammikuinen aamu vanhassa koulussani. Olimme oppilaat juuri edellisenä päivänä saapuneet kouluun joululomalta. Pienessä lapsen-sydämükseni oli haikea koti-ikävä ja pelko. Syyslukukauden todistukseen oli muun muassa merkitty, että kevätlukukauden alkaessa minut siirretään 3. luokalle ja se merkitsi uutta outoa opettajaa. Aamuroukoksen päätyttyä riensivät oppilaat kilvan luokalleen, mutta minä en, kuin varkain hiivin I luokalle takaisin. Tuskissani etsin pulpettiani, mutta se oli jo siirretty sinne ylös. I-luokan opettajatar astui luokkaansa ja hänen takanaan näin myös saapuvan tulevan opettajani. Kyyneleet tahtoivat väkisten nousta silmitni. Minusta tuntui kuin jotakin suurta peloittavaa tulisi tapahtumaan. Tuokion katseli uusi opettajani minua, tarttui sitten hiljaa käteeni. Muistan että opettajan käsi oli hyvin lämmin ja kylmä vapiseva lapsen käteni upposi niin turvallisesti siihen. Käsi kädessä me aloimme nousta ylemmään kerrokseen. Hän avasi oven uuteen luokkaani. Koko luokka seisoj ja tuijotti uutta tulokasta. Pidätin urheasti kyyneleeni, sillä itkeä en uskaltanut hinnalla millään. Pulpettini

oli aivan lähellä opettajani pöytää. Ensi tunnilla oli kirjoitusta. Käteni vapisi ja kyyneleet tahtoi sokaista silmät. Kirjoituksestani ei tahtonut tulla mitään, mutta silloin kumartui uusi opettaja puoleeni tarttui käteeni, ohjasi kirjoitustani ja niin meni vaikein tunti ohi. Pelkäsin hänen olevan tuskastuneen minulle, mutta hän hymyi ystävällisesti ja sanoi rohkaisevasti: »Hiljaa, hyvä tule». Sitä kiitollisuutta, jota häntä kohtaan silloin tunsin, on mahdotonta sanoin kuvata.

Sinä seisoessani minun oli ihmeellisen hyvä olla, tuntui kuin saisin siunausta ja voimaa. Aina on minulla ollut se tunne, että opettajani ei olisi-kaan poissa, vaan että hän kaikki nämä eleyt vuoteni olisi pitänyt minua kädestäni ja ohjannut oikeaan ja ylöspäin. Hän oli harvinainen opettaja Jumalan armosta. Oikea suuri Jumalan lahja on ollut olla sellaisen opettajan oppilaana. Oli niin paljosta minun on häntä kiittäminen. Työlläni osoitan kiitollisuuttani.

Hartaasti rukoilin: »Isä, ei minun, vaan Sinun tahtosi tapahtukoon.» Hiljaa verkalleen jätin rakkaan kummun ja sen alla lepääjän. Poistuessani käytävää pitkin oli kuin Jumalan puiston puut olisi humisseet: »Jeesus rakastaa Sinua». Nuo kolme ihmeellistä sanaa oli opettaja-vainajani elämänkouluun lähtiessäni antanut matkaeväiksi.

Parhaimpia eväitä ne ovat olleetkin ja vielä nytkin.

Kynä.

HARVINAINEN TAPAUS

Tammikuun 10 p:nä läksivät kuurot talonpojat Onni ja Huvi Lehtonen Hollolan pitäjän Korpikylästä metsästysretkelle kirveineen, kärkilapioineen ja ampuma-aseineen ketunpyyntiä varten »Sate»-nimisen ajokoiran avustamana. Tästä rattoisasta metsästysretkestä saadaan seuraavat mielenkiintoiset tiedot.

Poikien isä sai tietoja puhelimella naapurilta ketunpyynnistä. Pojat läksivät ketunpesää kohti koirineen naapurin ohjeitten mukaan. Tarkan haistinsa avulla koira löysi sen paikan, jossa »kettu» varmasti makaa talvisessa unessa. Koira on niin suuri, ettei pääse ketun pesään. Se vain raapi multaa jaloillaan ja haukkui kovasti. Pojat kaivoivat »ketun» pesää viidestä eri paikasta koiran opastuksen mukaan. Viimeisessä kuopassa pilkisti koiran muotoinen kuono ja pojat tarttuivat ampuma-aseisiin, odottaen ketun uloslähtöä. Kuono näkyy näkymistään ja yhtä äkkiä pamahtaa pyssystä voimakas laukaus.

Onni ja Huvi Lehtonen kantavat arvokasta saalistaan

Pojat ottivat ammutun »ketun» syvästä pesästä ulos. Pojille tuli suuri hämminki, sillä ammuttu eläin ei ole kettu, vaan *metsäsika* (mäyrä). Pojat koettivat uudelleen ottaa selkoa, vieläkö toiset metsäsiat ovat elossa pesässä. Taas tuli suuri yllätys pojille, kun saivat 2 metsäsikaa lisäksi. 2 metsäsikaa saatiin ammutuiksi yhdellä laukauksella ja kolmas metsäsika sai kuolettavia sisällisiä vammoja voimakkaan pyssynlaukauksen vaikutuksesta. Pojat saivat ensi kerran eläessään tämmöisiä otuksia hyvässä turkissa. Pojat lähtivät pesältä suoraan kotia kohti raskaine metsäsikoineen, ja työkaluineen iloisin mielin hyväntuulisen koiransa kanssa. Pojat kutsuivat siskoja ja muita henkilöitä katsomaan metsäsikoja. Isä ja äiti eivät olleet kotona, vaan Lahdessa. Samalla ajalla tuli poikien kotiin hyvä ystävä Herralan piirin poliisi ja katseli hyvässä turkissa olevia metsäsikoja, joista otettiin valokuva muistoksi.

JUOMARIN VAIMON JUHANNUS-AATTO

— Mitenkäs täällä voidaan?

Näin sanoen astui Liisa Ojanperä ystävänsä Siina Aution tupaseen.

— Eihän tämä niin erinomaista ole, vastasi Siina vapisevin äänin, mutta hänen kasvonsa ilostuivat tunnettuaan tulijan. Vaivoin nousi hän ylös vuoteensa laidalta, jossa oli istunut, antaakseen vieraalle tuolin.

Liisa näki Siinan silmät olevan turvonneet ja punaiset, joten hän nähtävästi oli äsken itkenyt.

Siina alkoi puuhata kahvinkeittoa, vaan ei löytänyt puita Hän toimitti pari vanhinta lasta hakemaan jotain pesään pantavaa. Lapset palasivat tuoden kuivia kuusenrisuja tullessaan.

— Missäs se Mauno on kun ei ole edes puita laittamassa juhannukseksi? tiedusti Liisa.

— Missä, kertasi Siina katkerasti. — En tiedä varmaan, vaan luulen hänen menneen tuonne Törmälän juhannusvalvaiisiin. Hän oli taas jollain tavoin hankkinut itselleen väkijuomia, sillä lähtiessään näytti jo olevan hiukan pöhnässä.

— Ja jätti sinut tänne noin huonoon kuntoon! huudahti Liisa kauhistuneena huomatesaan kuinka Siinan vatsa ja jalat olivat kovasti turvonneet. Siina voi liikkua vaan hitaasti etukumarassa laahustaen.

Siinan silmät alkoivat vettyä jälleen. — Jättipä tuo vaan, vaikkei minusta ole juuri mihinkään. Maata en ole joutanut nimeksikään, niinkuin tällaisten asiain aikana olisi tarpeellinen. Eilenkin kuin tuo tyttö syntyi — Siina viittasi sängyssä olevaa koria — olin jo vähän ajan kuluttua pakoitettu lehmän lypsämään. Silti kai olen näin kauheasti turvonnut, kun ei sitä saa edes yhtä päivää rauhassa maata. Ja ajatteles, Liisa, kun olin tämän varalle varustanut itseleni hiukan lääkettä, sillä arvasinhan sen jo edeltäkäsinkin ettei taida olla liikoja makuu-aikoja. Ajattelin, että jos kovin rupeaa pahaa tekemään, onhan jotain ottaa suuhunsa. Ja niin hommasin hiukan lankoja kaupaksi ja sillä rahalla ostin sen lääkkeen. Ja vaikka luulin pullon kätkeneeni hyvin pahan päivän varalle, en ole kuitenkaan löytänyt sitä mistään nyt, kun sitä niin hartaasti tarvitsisin. Se Mauno se on senkin varastanut minulta. Miten liekin löytänyt piilopaikkani.

Siina itkeä nyyhkytti ja paineli kaksin käsin sydänalaansa.

Liisa itki myös vihastuneena Maunoa katalan teon tähden.

— Voi kunnotonta miestä! päivitteli hän tuntien syvää sääliä Siinaa kohtaan.

Siina itki yhä ja itkunsa seasta kertoili edelleen:

— Silti kai kun olen niin paljon itkenyt, on sydänalanikin tullut niin surkean kipeäksi. Eihän tästä itkusta mitään apua ole, pahitetta vaan, mutta eihän tuota saata itkemättäkään olla.

— Kunhan minä lähden tästä sitä lurjusta hakemaan, niin kyllä kuulee kunniansa, uhkaili sydänjuuriaan myöten suuttunut Liisa.

Siina oli saanut puhellessaan kahvin keiteytyksi ja kaatoi nyt kuppeihin. Toisesta kupista puuttui korva.

Liisa haki tuomistensa joukosta kermapullonkin.

Kun hän sai kahvinsa juoduksi, heitti hän Siinalle hyvästit ja alkoi metsän poikki oikaista kohti Törmälän kartanoa.

Menessään mietti hän kuulemaansa ja näkemäänsä. Hänen kasvonsa hohtivat tulipunaisena ja hampaat olivat lujasti yhteen purtuina. Hän asteli, että maa tömisi ja ilmava hame hulmusi kahden puolen polkua.

Törmälään saavuttuaan pysähtyi Liisa ovi- pieleen porstuassa ja katseli siitä tupaan haken Maunoa katseillaan.

Siellä tansittiin parhaillaan ja eikös vain ollut Maunokin tanssia retkuttamassa erään Elsanimisen tytön kanssa.

Liisa odotti kunnes tanssi taukosi. Ja kun Mauno hoippui oven lähelle, tarttui Liisa hänen takkinsa helmukseen.

Mauno horjahti ovenpieltä vasten. — Tulehan tänne! komensi Liisa, eikä heittänyt irti.

— Hä—ääk? pani Mauno koettaen, verestävillä silmillään katsoa kiinnipitäjäänsä.

— Jotta tule tänne! uudisti Liisa tiukasti, vetäen Maunoa muassaan kartanolle.

Siellä hän vasta hellitti otteensa ja alkoi vihasta vapisevin äänin torua Maunoa.

— Sinä vasta ilkeä mies olet! Sinulla on kotonasi niin huonoa joukkoa ja sinä vaan tulet tänne juomaan ja resuamaan. Toista kun olisit edes puita laittanut kotonasi. Saatoitkin jättää sairaan vaimosi yksin pienten lasten kanssa. Mene heti kotiasi! pauhasi Liisa minkä ennätti.

— Mi—mikä niillä on s—si—siellä hä—tä—nä? sammalteli Mauno sinne tänne hoiperrellen.

— Mikä siellä on hätänä? matki Liisa. — Mene vaan katsomaan!

Samassa huomasi hän pullon kaulan roikkuvan Maunon takin taskusta. Hän tempasi sen käteensä ja katsoi läpi. . .

— Siellä ei ole tippaakaan enään ja lisäksi kehtaisit varastaa vaimosi lääkepullonkin! Häpeä kelvoton! Ja mene nyt kiireesti kotiisi! Minä lähden sinua hakemaan! porisi Liisa toimessaan, ollen vähällä suutuksissaan vetää Maunoa korvalle.

Mitään vastaamatta rötkähti Mauno Törmälän puodin portaan päähän vatsalleen maata.

Liisa näki turhaksi yritykset saada Mauno kotiinsa. Hänen täytyi jättää Mauno siihen ja lähteä pois. Mennessään viskasi hän tyhjän pullon kivijalkaan. Pullo helähti sirpaleiksi.

— Olisi joka tuota vetäisi halolla selkään! toivotteli suuttunut Liisa kotiinpäin astellesaan. — Muvankin renttu!

Tienmutkassa silmäsi Liisa Siinan tuvalle päin ja huokasi raskaasti. — — —

Tuvassaan istuskeli Siina edelleen viihdytellen kirahtelevaa äsken syntyntyttä.

Vanhimmat oli hän laittanut vuoteeseen. Pojat kuitenkin pyöriskelivät vielä valveilla, vaan nuorin kaksivuotias Anni-tyttönen oli jo vaipunut unen helmoihin. Ja häneen pysähtyy äidin sumea katse.

(Jatk. s:lle 20)

URHEILUOSASTO

SATULINNA HERÄNNYT TALVIUNESTAAN

Niinkuin maamme kuurot tietävät, on Helsingin kuuroilla oma kesäkoti „Satulinna“ lähellä Oulunkylän asemaa. Se hankittiin aikoinaan kuurojen omien käten työllä, myyjäisistä saaduilla tuloilla. Niinpä se onkin ollut vanhemman polven kuuroille hyvin rakas ja suosittu retkeilypaikka, johon on kesäisin pyhäaattoina kokonnuttu nauttimaan „maaseudun“ rauhasta ja kohtalotovereitten seurasta. Talvisinkin sinne on tehty hiihto- ja kävelyretkiä. Takavuosina harrastus Satulinnaa kohtaan on kuitenkin laimentunut; se on saanut olla melkein hoidotta, oman onnensa nojassa, kunnes H:gin K.m. yhdistyksen Näytelmäseura otti sen kunnostamisen käsiinsä. Iltamia järjestämällä vuosittain loppiaisien tienoissa se on kerännyt rahaa ja niillä rahoilla on alueen ympärille rakennettu luja piikkilanka-aita ja rakennus on maalattu ja korjattu tyydyttävään kuntoon. Tämän johdosta sinne on taasen alkanut entistä useampi suunnata retkensä kesäisin. Talvikuukaudet se on ollut „nukuksissa“, luukut ikkunain edessä.

Tunnettu helsinkiläinen urheiluseura „Helsingin Toverit“ etsi hiihtojaostonsa käytettäväksi sopivaa majaa. Kiinnitti huomionsa meidän „Satulinnaamme“ ja havaitsi sen kaikinpuolin sopivaksi ensiluokkaisen hiihtomaaston keskellä. Alettiin neuvotella vuokrasta y.m. ehdoista, jota kuitenkin pitkistyytti lumen puute. Heti lumen tultua tehtiin sopimus, jolla „Satulinna“ luovutettiin „Tovereille“, pidättäen kuuroille oikeus käyttää sen yläkertaa ja hoitaa ravintolaa. Vaikeutta tuotti lämmitysasiasia sillä siellä ei ollut uuneja, jonka vuoksi päätettiin hankkia öljykamiina salia varten alakertaan. Mutta eräs „Toverien“ johtomiehistä toimittikin sinne lahjana oivallisen „Centrum“-kamiinan kaikkine tarpeineen, joten kuuroille ei jäänyt muuta tehtävää kuin asentaa se paikoilleen ja valmistaa vedon estämiseksi työntöovi saliin. Sunnuntaina 29 p:nä tammikuuta oli kaikki valmiina, ja olikin silloin „Satulinna“ väkeä keskeytymättä. Hiihtokirjaan oli merkinnyt nimensä 52 kuulevaa ja vieraskirjaan 12 kuuroa, lukuunottamatta ravintolahenkilökuntaa. Hyvin oli myöskin ravintolan antimet tehneet kauppaansa.

Kun allekirjoittanut ampumahiihdosta päästyään poikkesi „Satulinnaa“ katsomaan, oli se

muuttunut edukseen. Pois oli sulanut jää ikkunoista, piha oli siistitty lumesta, piipuista kohosi savukiemurat tyneen talvi-ilmaan. Sisällä oli niin herrttaisen lämpöistä, kun mainio kamiina sitä huokui ympärilleen.

On tosiaankin hyvä asia helsinkiläisille kuuroille, että he saavat näin tulla enemmän tekemisiin kuulevain kanssa. Tähän asti he eivät olleet ymmärtäneet kesäkotinsa arvoa myöskin talviurheilupaikkana. Kuulevat opettavat heidät nyt sen huomaamaan. He tahtovat, että kuurot käyttäisivät hyväkseen yhteistä lämmintä ja yhteistä rataa. Lahjoittamalla arvokkaan lämmityslaitteen „Satulinnaan“ he osoittivat tahtovansa auttaa kuuroja saamaan majansa asuttavaan kuntoon talvellakin, toivoen vastapalvelukseksi kuuroilta sen käyttöoikeutta kohtuullista vuokraa vastaan pyhäpäivinä. Tähän saakka on meillä kuuroilla ollut kuulevista vieraistamme mitä suotuisimmat kokemukset kohteliaisuudessa, ystävällisyydessä ja reilussa urheilussa. Toivottavasti eivät hekään tarvitseisi pettyä kuurojen suhteen.

Yksi puute „Satulinna“ on urheiluväen mielestä — sieltä puuttuu sauna. Ei ole mahdollon sekään ajatus, että nyt kun saimme sinne talviset vieraat, jotka toivottavasti seuraavanakin talvena tahtovat sinne palata, kuurojen voimalla kohoaa kesällä „Satulinna“ pihalle sementtikihelys, sen päälle runko ja ensoniittilevyistä seinät; peltikatto kaiken ylle. Siellä saisivat niin „Toverit“ kuin „Hoo-koo-uu:tkin“ yksissä lämpimissä kylpeä ropsutella murtomaa-hiihdosta tultuaan pois jäykkyyden ja väsymyksen jäsenistään. — Varmasti hyvä sauna olisi sellainen vetonumero, että se houkuttelisi talon täyteen väkeä ja toisi samalla yhdistyksen kassaan hieman voittoakin, kunhan asia oikein järjestetään. *Ruuri*

KUL:n LIITONEUVOSTON KOKOUS

pidetään Helsingissä H. K. Y:n huoneustossa Liisankatu 27 A:ssa sunnuntaina tulevan maalisk. 26 p:nä, alkaen klo 9.

Keskustelukysymyksiä sopii lähettää ennen kokousta puheenjohtaja *Eino Karilaalle*, Helsinki, Linnank. 5 C. *Liittohallitus*

KUL:n HIIHTOMESTARUUSKILPAILUT Kotkassa 25-26. 2. 33.

Kotkan kilpailuihin matkustaville on myönnetty 50 % alennus rautatiellä.

Kilpailijoille varataan vapaa asunto kahdeksi vuorokaudeksi; muille vieraille on luvattu halpoja hotelliasuntoja.

Kilpailijoita ja muita vieraita vastaan otetaan joka junilla.

Tammikuun k.m. lehden numerossa mainitaan tarkempia tietoja.

50 % ALENNUS MYÖNNETTY

Kotkassa 25-26 p. helmik. pidettäviin hiihtomestaruuskilpailuihin osanottajille ja seurojen toimihenkilöille on Rautatiehallitus myöntänyt entiseen tapaan 50 % alennuksen rautatielippujen hinnoista.

Matkalle lähtiessä on pyydettyä lipunmyyjää leimaamaan lipun takapuolelle 50 % alennus. Lippua ei saa jättää perille saapuessa konduktöörille, vaan on se säilytettävä yhdessä kilpailujen järjestäjiltä saatavan osanottotodistuksen kanssa paluumatkaa varten. Meno ja paluu tulee tapahtua samaa tietä. Alennus on voimassa 19/2-3/3 päivien välisen ajan.

(Jatk. s:lta 18.)

— Anni-tyttöseni, jospa kuolisit pienenä, ettei sinun koskaan tarvitsisi, kokea, mitä äitirukkasi nytkin par'aikaa kokee. Taikka jos elät ja vartut aikuiseksi, niin toivon kaikesta sydämestäni, että olisit viisaampi kuin äitisi, ettet koskaan maailmassa rupeaisi juomarin vaimoksi. Minä onneton, sen kokemattomuudesani tein! Voi, jos saisin takaisin tyttöpäiväni, en olisi enään niin tyhmä!

Näin ajatellen katselee Siina tyttösiään, joita on nyt kaksi.

Äkkiä muistaa hän Liisan lähteneen Maunoa hakemaan. Hän kääntyy katsomaan Törmälään johtavalle polulle, mutta Maunoa ei näy.

Turvonneet jalat puutuvat kovasti ja niitä nostellessa tuntuvat ne lyijyäkin raskaammilta.

Siina tuntee itsensä niin turvottomaksi, että ei vielä ennen milloinkaan.

— Ei ole vähäinen kärsimys olla juomarin vaimona.

Tuon samaisen kokemuksen oli Siina jo luke mattomat kerrat ennen tehnyt. Mutta tällaisia ei toki ollut vielä tapahtunut, että hänet olisi tällä tavoin jätetty.

— Mitähän, jos se Mauno, rupeaa siellä vielä humalapäissään tappelemaankin. Saa sitäkin tässä vielä pelätä.

Lapset nukkuvat jo kaikki tuossa pienessä tuvassa, vaan Siina ei voi edes maata rauhassa.

Aina vähäväliä täytyy nousta katsomaan, eikä Mauno näy tulevaksi.

Mutta Törmälän puodin portaan päässä räystään alla vetelee Mauno kaikessa rauhassa juopuneen unta. Lakki on pudonnut päästä ja suusta valuu vahvasti kuolaa.

Alko rankasti sataa.

Havahtaa vihdoin Maunokin, tuntien olonsa kauhean epämiellyttäväksi. Hän on läpimärkä, sillä räystääs oli vähääkään säälimättä antanut veden virrata Maunon selkään.

Monen turhan yrityksen perästä onnistuu hänen vihdoin päästä jaloilleen. Ja muistamatta edes lakkia hakea päähänsä alkoi hän pahasti horjhdellen pyrkiä kotiansa kohti.

Anna Silvasti.

KIIKARI

Meidän teknillinen aikakautemme on tuonut monta uutta keksintöä, joihin kuulevat ovat niitten hankkimiseen uhranneet paljon rahaa, kuten grammofonit ja radiot. Valitettavasti niistä meille kuuroille ei ole juuri mitään hyötyä. Sen sijaan on kiikari meille kerrassaan erinomainen. Meidän olisi kehitettävä sitä, mitä meillä on, nim. silmää, vaan en tiedä onko k. m. joukossa ketään joka harrastaisi kiikaroimista. Minun luonani on käynyt monta k. m. herraa ja narria. Heillä on ollut milloin mitäkin tavaraa mukana, vaan kiikaria ei kellään. Täällä Suomessa on eräs nuorten yhtymä, jonka nimi on „Nuoren voiman liitto”, jonka äänenkannattaja on „Nuori Voima”. Se on kehittänyt jo Suomen nuorisoa parikymmentä vuotta monella alalla. Saksassa on amatööri astronoomeja, jotka vain omasta harrastuksestaan huvikseen ovat rakennelleet tähtitorneja pyörivine kupoleineen. Kiikari-tekniikka, sekin on varsin laaja. Se auttaa näkemään enemmän, kuin mitä paljaalle silmälle voipi nähdä. Jo tavallinen silmälasia auttaa vanhaa ihmistä näkemään lukemista selvemmin. Sel-laista jolla katsotaan niin pieniä esineitä, joita ei paljaalla silmällä näe ollenkaan, sanotaan mikroskoopiksi. Eräs lääkäri salli minun kurkistaa sinne ja minä näin siellä jotain punertavaa ja kysyin mitä se on. Hän

sanoi sen olevan kolerabasiljeja. Metsästäjät käyttävät kiikaria ja muutkin luonnon ystävät. Sen avulla voipi kaukaa katsella eläinten elämää tarvitsematta mennä liian lähelle niitä häiritsemään.

Tähtitornin kiikarit ovat niin suuria, ettei yksi ihminen jaksa niitä liikutella, vaan niitä käännellään koneistolla. Ne ovat hyvin kalhita. Jo paljas objektiivinen (eli mykevä lasi), joka on metrin läpimittainen, saattaa maksaa miljoonan. Eräs laji tähtikiikaria, jonka hankkiminen ei olisi maallikollekaan mahdollon on peilikiikari eli reflektori, jonka pohjalla on kovero peili ja sitä katsotaan ylhäältäpäin. Voisi sen vaikka itse tehdä. Ja mitä hyötyä sitte on sinne taivaalle katsomisesta? — Sieltä lähtee suuri viisaus. Jo se siinä että joka vuosi almanakka jo alkulehdillään ennustaa tarkkaan eteenpäin, millä hetkellä aurinko tahi kuu pimenevät on jo jotain ihmeellisempää kun se, että eräs k. m. tyttö 15 vuotta takaperin meni kortistakatojan luo, saadakseen tietää tulevia asioita. Ja hän sai tietää, että hän kerran pääsee häihin ja se tieto maksoi sille tytölle 8 mk. Ja minä ennustan että kyllä tekin hyvät lukijat häihin pääsette vaikka kuka, eikä teidän tarvitse minulle maksaa tästä ennustuksesta penniäkään. Vaan jos Te menette jonkun tietäjän luo saadaksenne tietää ihmeitä, niin sopii kysyä häneltä, jollei hän muuten tunne teitä jos hän tietää teidän nimenne? Jollei hän sitä tiedä, niin minkä arvoisia sitte ovat hänen muut tietonsa?

Nille, jotka haluavat lähteä kansani optiikan ohdakkeiselle tielle, ihanaan päämäärään, on osoitteeni ainoastaan kirjeellisesti: Viipuri, Linnan telakka.

A l e k s P u o l a k k a

ROHKEUTTA!

Kirj. Mila

Nyt on huono aika, sanotaan Monet tuhannet ihmiset ovat työttöminä ja sangen monet kuurotkin ovat vailla työpaikkaa.

Ei ole ihme, jos silloin on vaikea olla iloisella ja toivorikkaalla mielellä. Tahtoo väki-

sinkin mieli painua alakuloiseksi, ei tahdo oikein jaksaa uskoa tulevaisuuteen ja parempiin aikoihin.

Mutta rohkeutta vain! On muistettava, ettei itkulla pitkälle päästä, ei hyödytä pitää hapanta ilmettä ja pohtia alinomaa ikäviä ja surullisia asioita. Kuinka sanookaan sananparsari: „Iloisella mielellä sitä maailmassa pärjää“ (= tulee toimeen). Pois siis hapan ilme ja koettakamme pysyttää mielemme reippaana ja iloisena.

Alati ei voine kestää huonoa aikaa; on luonnon laki, että huono ja hyvä aika vaihtelevat. Historiassa on meille selviä esimerkkejä tästä. Entisinä aikoina oli suuria sotavuosia, ruttotaudit raivosivat ja tuhannet ihmiset kuolivat tauteihin ja nälkään, kun oli puute elintarpeista. Sitten taas seurasi hyvä aika huonoa.

Eikö ihmisten elämä ole kuin aallot merellä? Matkustamme laivassa. Aallot kiikuttavat laivaa. Nyt tuolta tulee suuri aalto, huh, me vajoamme sen pohjaan, luulemme viimeisen hetkemme tulleen. Mutta ei! Nousemmekin aallon harjalle; vuoroin nousten, vuoroin laskien kulkee laiva aallokossa. Aivan samoin on ihmisten elämä yhtä nousua ja laskua, myötäkäymistä ja vastoinkäymistä. Vastoinkäymisten, surujen ja huolien tullessa monesti elämä tuntuu niin raskaalta, että väkisinkin huokaamme: „Ai miksi ollenkaan synnyin, jospa saisin nyt kuolla ja sitten pääsisin kaikesta surusta ja huolista“. Mutta sitten tulee taas helpompi olla ja silloin emme enää muistakaan, että juuri äsken olimme surullisia ja hartain toivomme oli päästä pois elämästä.

Jos aina saisimme nauttia vain hyvästä ajasta, kyllästyisimme siihen. Huonot ajat opettavat meitä antamaan arvoa hyvälle ajalle ja silloin paremmin osaamme nauttia siitä, samalla kun huono aika karaisee meitä, tekee meistä reippaita ja toimintakykyisiä. Se estää meitä vellostumasta, kuten käy, jos aina saisimme nauttia hyvästä ajasta.

Kuinka sanookaan eräs suuri ajattelija: „Mustimassa mullassa kasvavat kauneimmat kukat ja korkeimmat ja voimakkaimmat puut pyrkivät ylöspäin kallioitten lomista“. Tällä hän tarkoittaa, että ihminen, joutuessaan kokemaan paljon suruja, ikäänkuin jalostuu ja oppii paremmin ymmärtämään elämää ja muita ihmisiä. Ylpeä ja itserakas ihminen muuttuu nöyräksi kestätyään paljon suruja.

Samoin monet köyhyudessa syntyneet ovat saaneet taistella monia vaikeuksia vastaan ja lopulta on heistä tullut suurmiehiä, joita kaikki kunnioittavat. Köyhyys on saanut heidät taistelemaan ja voittamaan vaikeudet.

Ottakaamme historian lukemattomista suurmiehistä esimerkiksi yksi, Abraham Lincoln, Yhdysvaltain presidentti. Hän oli alkuaan köyhien vanhempain lapsi. Köyhyys teki hänestä

voimakkaan ja eteenpäin pyrkivän luonteen ja niin hän, joka kerran oli vain köyhä poika, kohosi presidentiksi, kaikkien rakastamaksi ja kunnioittamaksi jalon luonteensa takia.

Eräs toinen ajattelija sanoo: „Ei jokainen onnettomuus ole kiroukseksi ja kieltämykset ovat useinkin siunaukseksi. Voitettut vaikeudet ovat meille vain opiksi, ne myöskin vahvistavat meitä myöhemmissä taisteluissamme“. Tämä on totta. Ihminen, joka aina viettää hyviä päiviä, hän on veltto ja välinpitämätön, mutta kun huonot ajat tulevat silloin hän kyllä oppii toimimaan.

Ja lopuksi itse Pyhä Kirja sanoo: „Kaikella on määrätty aika — aika itkeä ja aika nauraa — sodan aika ja rauhan aika. — Ole iloinen hyvinä päivinä ja ota myös pahakin päivä hyväksesi, sillä Jumala on ne molemmat luonut, ettei ihminen tietäisi, mikä tuleva on“.

Tietoja ulkomailta

Viides pohjoismainen kuuromykkäinkokous tulee pidettäväksi Köpenhaminassa v. 1934 kuten Helsingissä v. 1929 päätettiin. Tanskalaiset ovat jo ryhtyneet valmistelemaan tätä kokousta onpa jo valittu toimikuntakin sitä varten. Toimikuntaan on valittu konttoripäällikkö Fenger, kuurojenkoulun johtaja, pastori Högström, kuurojen pappi, pastori Jörgensen, lukkarit Becker, taitelija Viggo Hansen, suutarimestari Westphall sekä assistentti Scharup. Toimikunnan puheenjohtajaksi on valittu hra Hansen ja sihteeri pastori Jörgensen. Kokous pidetään heinäkuun alkupuolella v. 1934.

Satavuotisjuhla. Nürnbergin kuurojenkoulu Saksassa vietti satavuotisjuhlaansa viime lokakuun 16 p.

Reipas kuuro tyttö. Eräs 13 vuotias kuuro Würtembergin kuurojenkoulun oppilas Hilda Luz pelasti äskettäin erään koulupojan hukkumasta virtaan. Maan hallitus lähetti hänelle kiitoskirjeen sekä rahasumman rohkeutensa palkaksi.

Työttömän joukko maailmassa on hirvittävän suuri. Olemme lukeneet erästä saksalaisesta sanomalehdestä että maailmassa nykyään olisi noin 24—30 miljoonaa työttömiä. Nämä tiedot koskevat kuitenkin vain 24 maata, joista on tietoja saatu. Neljänä viimeksi kuluneena vuotena on työttömiä avustettu 84 miljardilla Saksan markalla. Suuri summa varsinkin jos ajatellaan mitä se olisi Suomen rahassa.

Tietoja kotimaasta

Suomen Kuuromykkäinliiton keskushallituksen kokouksessa tammikuun 19 p:nä käsiteltiin seuraavat asiat.

1. Liiton vuosikokous päätettiin pitää maaliskuun 25 p:nä Helsingissä.

2. Keskushallitus päätti varoistaan avustaa Helsingin haaraosastoa, joka on joutunut taloudelliseen ahdinkoon korkojen ja vuokran maksuissa. Mainitulle haaraosastolle päätettiin antaa tuhat markkaa.

3. Herra John Sundberg jätti keskushallitukselle lahjaksi kaksi kappaletta omistamaansa osaketta kirjapaino

osakeyhtiö „Surduksessa“. Samalla ilmoitti hän aikovansa. Liiton äänenkannattajissa kehoittaa toisiakin osakkeiden omistajia mahdollisesti lahjoittamaan osakkeensa Suomen kuuromykkäinliitolle, joka näin saaduilla varoilla mahdollisesti aikoo rupeaisi ylläpitämään kirjapaino- ja kirjansitomo-ammattikoulua nuorille kuuromykille sekä naisille että pojille.

Keskushallituksen pyynnöstä suostui hra Sundberg Liiton ensi vuosikokouksessa tarkemmin selvittämään aatettansa ja tekemään sitä tunnetuksi haaraosastojen edustajillekin.

4. Herrojen R. Pitkäsén ja E. Karilaan tehtäväksi jätettiin alennuspillettien hankinta Liiton vuosikokoukseen saapuville edustajille.

5. Päätettiin uudestaan paperoida Liiton museuhuone sekä eteinen joka korjaus, tulisi maksamaan arviolta 100 mk.

Kotkan Kuuromykkäinyhdistys täyttänyt 25 vuotta. Sunnuntaina 27 päivänä marraskuuta 1932 tuli kuluneeksi 25 vuotta Kotkan Kuuromykkäinyhdistyksen perustamisesta, joka tapahtui 27 p:nä marrask. v. 1907.

Ennen varsinaista 25-vuotisjuhlaa oli kuuromykille jo lauantaista 26 p:nä yhteinen tilaisuus, joka oli järjestetty kutsuvieraisten vastaanottoilaisuudeksi kahvitarjoiluineen.

Juhlapäivänä klo 13 kokoontuivat kuuromykät rouva Sofia Salovaaran haudalle. Täällä laskettiin yhdistyksen puolesta seppelä, rva Sihvolan omistaessa kunnioittavia muistosanoja kuusi vuotta sitten manan majoille siirtyneelle hyväntekijälle, jonka sydämellä oli ollut kaksi tärkeää asiaa: „Jumala ja kuuromykät“, kuten tilaisuudessa raatimies Arne Salovaara sanoi, puhuessaan äitinsä muistolle ja kiittäessään kuuromykkiä.

Mieliin painuneesta tilaisuudesta saapuivat juhlijat kaupungin kirkkoon klo 14, jossa Viipurin piirin kuuromykkäin pastori Otto Myyryläinen piti jumalanpalveluksen. Kirkosta siirtyivät kuuromykät esitelmätilaisuuteen Kotkan Pohjalle klo 15. Täällä hra Laukkanen esitelmöi pastori Myyryläisen toimiensa tulkina.

Lyhyen päivällisloman jälkeen klo 18 alkoi 25-vuotisjuhla pastori O. Myyryläisen juhlapuheella, jossa hän korosti yhdistymisen, sekä yhdistyksen suomien etuja yksilöille, toivottaen samalla suurta menestystä uudelle 25-vuotis-taipaleelle.

Hra E. O. Laukkanen selosti 19 kuukauden ikäisenä kuuroksi, mykäksi ja sokeaksi tulleen Helen Kellerin synkän elämäntarinan, jonka ainoastaan opiskelu saattoi toisaalta tehdä niin valoisaksi kuin se oli. Hän toivoi, että Kotkan Kuuromykkäinyhdistys kehittyisi uuden 25-vuotiskautensa ajalla välikappaleeksi, joka tekisi kuuromykkien opiskelun mahdolliseksi, sekä kuuromykät onnellisiksi — uskoen, että se on tekeväkin.

Yhdistyksen puheenjohtaja rva Sihvola esitti 25-vuotis kertomuksen, josta kävi ilmi m.m. seuraavaa:

Yhdistyksen perustamis-asiaa ajoi rva M. Linden, joka oli Jyväskylältä siirtynyt Kotkaan. Hän nimittain juuri 25 vuotta sitten, 27. 11. 1907 kutsui Kotkan kuuromykkiä kotiinsa, jotka yksimielisesti kannattivat rva L:n ehdotusta. Perustettiin yhdistys, jonka jäsenet kokoontuivat joka toinen sunnuntai jonkun jäsenen luokse, aina vuorotellen.

1909 sen toiminta kuitenkin lakkasi, kunnes 6 p:nä tammikuuta v. 1911 Helsingistä saapunut nti Maria Sihvola sen saattoi uudelleen alkamaan. Kokous päätti yhdistyksen toimintaa jatkaa. Se valitsi johtokunnan, jonka tehtäväksi tuli laatia yhdistyksen sääntöehdotus. Ehdotus laadittiin sekä hyväksyttiin samassa kokouksessa toimitettavaksi Suomen Kuuromykkäinliiton Keskushallinnolle Helsinkiin. Siltä se hyväksyttynä palautettiin saman vuoden toukokuussa. Kotkan k.m. yhdistys liittyi täten Suomen K.m. Liittoon. Toiminta ei kuitenkaan ottanut jatkuakseen, vaan lakkasi v. 1912, alkaakseen uudelleen vuoden 1914 puolivälistä. V. 1915 toimi sen puheenjohtajana raatimies Arne Salovaara.

Vuosiksi 1916—24 onnistui yhdistys saamaan puheenjohtajaksi Kotkan silloisen, sekä nykyisen metodistisen Merimieslähetyksen pastorin, Väinö K. Aulangon, miehen, joka tänä 8 vuotta kestäneen toimintansa aikana

kuurojen parissa esiintyi uhrautuvana työntekijänä yhdistyksen hyväksi. Yhdistys tänä merkkipäivänä kutsuikin hänet toiseksi kunniajäsenekseen. Kun pastori A. siirtyi Viipurin, tuli hänen tilallensa vuoteen 1926 saakka opettaja Heikkilä ja vuosiksi 1926—28 Osk. Liikkanen, kunnes vuodesta 1929 lähtien on puheenjohtajana toiminut nykyinen, rva Aili Sihvola.

Pastori Otto Myrryläinen sai kutsun kunniajäseneksi. Samoin 5.delle vanhimmalle jäsenelle annettiin kunniakirjat.

Koska yhdistys ei vielä kukaan ole saanut omaa huoneustoa, toimii se vuokraamassaan huoneustossa Kotkan Pohjalla.

Kiitollisuudella mainittiin vuosikertomuksessa Kotkan kaupungin Valtuuston myöntämä 1,000 markan suuruinen avustus, jota yhdistys on saanut hyväkseen käyttää kolmen viime vuoden aikana. Samoin mainittiin lahjoitus, jonka Kansanvalistusseura oli tehnyt, lahjoittamalla 300 markan kirjat yhdistyksen kirjastoon.

Vuosikertomuksen ja kunniajäseniksi ottamisen jälkeen riitti ohjelmaa puheineen ja kuvaelmineen aina klo 23 asti. Onnittelevia kutsuja ja -kirjeitä oli eri kuuromykkäin yhdistyksiltä sekä yksityisiltä saapunut kolmattakymmentä.

Turun Kuuromykkäinyhdistyksen vuosikokous pidettiin yhdistyksen omassa huoneustossa Yliopistonkadun 6 tammik. 8 p. Vuosikokouksen avasi yhdistyksen puheenjohtaja J. K. Palomaa, joka myös valittiin kokousta johtamaan. Kokouksen sihteerinä toimi herra E. Savisaari.

Vuosikokoukselle esitetystä kertomuksesta kuluneelta vuodelta mainittakoon seuraavaa:

Yhdistys, joka ensi helmikuussa on 48-vuotias, on toiminut Turun ja sen ympäristön kuuromykkäin hengellisen ja henkisen elämän ylläpitäjänä ja kehittäjänä ja osaksi aineellisenkin toimeenolon avustajana. Yhdistyksen jäsenet, joita on ollut noin 80 henkeä, ovat kokoontuneet sunnuntaisin ohjelmallisiin iltamiin ja juhliin sekä keskustelutiloihin. Sitä paitsi ovat he, arkipäivinäkin tulleet kolmasti viikossa seurustelutiloihin. Syyskuussa toimeenpani yhdistys kuuromykkille esitelmäpäivät, joissa oli 100 osanottajaa. Esitelmäpäivinä niissä esiintyivät useat kuuromykkäin ystävät, ja valistustyöntekijät sekä etevimmät kuuromykkäit itse. Kaikkiaan on yhdistyksessä pidetty vuoden kuluessa 40 esitelmää, 58 puhetta ja 6 juhlapuhetta sekä esitetty 68 kertomusta. Kuuromykkäin sielunhoidosta on huolehtinut ensi sijassa rovasti H. Nyberg, joka on käynyt kolme kertaa kuluneen vuoden aikana pitämässä heille hartaushetkiä. Yhdistyksen alaosastoina ovat toimineet urheiluseura Valpas, jossa on 50 jäsentä ja shakkiseura, jonka puheenjohtajana on ollut hra Armas Vilkki. — Yhdistyksen lukusalissa ovat jäsenten luettavina olleet Suomen Kuvalehti, Kansan Kuvalehti, Oma Koti, Suomen Urheilulehti, Kuuromykkäinlehti, Tidskrift för Dövstumma ja Tidning för Dövstumma. — Viime keväänä saivat jäsenet maksutta käydä Turun Taideyhdistyksen kevätnäyttelyssä. Lahjoina on yhdistys saanut Suomalaisesta Säästöpankista 3,000 mk., Turun Säästöpankista 1,000 mk. ja Turun kaupungin valtuustolta 2,000 mk. Omakotirahastonsa kartuttamiseksi on yhdistys saanut luvan myydä neljänlaisia kuvapostikortteja, joita on myyty useampia tuhansia kappaleita. Yhdistys toivoo kuullevan kanssaihmiesten ostavan niitä edelleenkin ja sillä tavalla auttavan kuuromykkäin rientoja. Yhdistyksellä on muutamia rahastoja. Yhdistyksen varat osoittavat säästöä tälle vuodelle 28,750 mk. 29 p. Loa Sahlbjergin rahasto säästöä 1,040 mk. 10 p., Lesken ropo 1,206 mk. 10 p. ja Wilhelmiina Kemiläisen rahasto 140 mk. 75 p. Suurin säästö on Omakotirahastossa, nimittäin 95,466 mk. 80 p. — Yhdistyksen ja toimikunnan puheenjohtajana on ollut opettaja J. K. Palomaa ja varapuheenjohtajana ja rahastonhoitajana hra E. Savisaari sekä hra J. Heino sihteerinä. Johtokunnan muina jäseninä ovat olleet hrat A. Vilkki, L. Wigren, J. Lehtimäki, E. Raitanen ja I. Vuorinen. Johtokunta on kokoontunut 9 kertaa.

Vuosikertomuksen esityksen jälkeen esitettiin kokoukselle yhdistyksen eri rahastojen tilit ja myönnettiin asianomaisille tilivapaus kuluneelta vuodelta.

Sitten valittiin yhdistyksen puheenjohtajaksi herra E. Savisaari hra J. K. Palomaa tilalle, joka on muuttanut Mikkeliin. Varapuheenjohtajaksi tuli hra J. Lehtimäki ja johtokuntaan valittiin hrat A. Vilkki, E. Raitanen, J. Heino, Fr. Hella ja L. Vigren ja rva A. Rantanen sekä varalle rvat M. Vilkki ja I. Blomberg. Tilintarkastajiksi valittiin V. Kallio ja H. Rantanen. Huvitoimikuntaan tuli 16 ja ravintolatoimikuntaan 8 jäsentä.

Jäsenmaksuina päätettiin kantaa Suomen Kuuromykkäinliiton kuuluvilta vakinaisilta jäseniltä 15 mk. ja vuosijäseniltä 18 mk.

Kokouksessa oli saapuvilla myöskin kuuromykkä-sokeaa mies Frans Leijon, joka tulkin avulla viittomakielellä seurasi kokouksen menoa. Hän on ollut Turussa siskonsa vieraana muutamia viikkoja.

Vuosikokouksen päätyttyä piti eroava puheenjohtaja J. K. Palomaa yhdistyksen jäsenille jäähyväispuheen, luoden silmäyksen yhdistyksen kehitykseen ja toivoen sille menestystä jäsenten yhteenkuuluvaisuuden tunnossa ja sovinnollisuuden merkeissä.

Turun Kuuromykkäin Raittiusyhdistyksen vuosikokous pidettiin viime tammikuun 22 p:nä. Esitettiin kuluneen vuoden toimintakertomus, joka muistutuksesta hyväksyttiin ja josta mainittakoon lyhyesti: T. K. R. Y. on järjestänyt keuhkalla 3 ja syksyllä 1 raittiusiltaman, joiden ohjelmissa on ollut raittiusesitelmää, raittiuskertomuksia, raittiusnäytelmäkappaleita y. m. Rovasti Hugo Nyberg on talvella käynyt yhdistyksessä pitämässä raittiusesitelmän kieltolain kaatumisen ja uuden väkijuomalain säädännön johdosta. E. Savisaari on yhdistyksen stipendiaattina käynyt Hankoniemessä ja Porissa pitämässä raittiusesitelmää ja Suomen Kuuromykkäin Liiton kustannuksella Pietarsaareissa puhumassa raittiudesta. T. K. R. Y. on saanut Turun Kuuromykkäin Aultajayhdistykseltä avustusta Smk. 200:—. Yhdistys on tilannut jäsenten luettaviksi Kyylvään, Kodin ja Terveystoimikunnan. Yhdistyksen tilit osoittavat säästöä edelliseltä vuodelta 468: 94 p., tuloja 264: 65 p., menoja 371:— säästöä tälle vuodelle 362: 59 p.

Esitettiin tilit ja myönnettiin tilivapaus johtokunnalle kuluneelta vuodelta. Puheenjohtajaksi valittiin E. Savisaari uudelleen ja johtokuntaan valittiin entiset jäsenet nimittäin rouvat A. Rantanen, M. Vilkki ja A. Ruusvaara ja hrat E. Raitanen, J. Heino ja H. Rantanen. Tilintarkastajiksi valittiin Ida Haapala ja Miina Kyllönen.

Sitten johtokunta valitsi keskuudestaan varapuheenjohtajaksi ja sihteeriksi E. Raitasen, rahastonhoitajaksi E. Savisaaren ja jäsenmaksujen kantomieheksi J. Heinin.

Riihimäen kuuromykkäinyhdistyksen tavanmukainen kuusijuhla pidettiin loppiaisenä tammik. 6 p:nä Pohjolla kansakoululla. Juhlaan oli saapunut kolmattakymmentä henkeä. Juhlaan kokoonnuttiin klo 12 päivällä. Ensiksi piti puheenjohtaja hra Lauri Vainola tervetuliaispuheen. Sitten oli vapaata keskustelua ja kahvinjuontia. Juhlaan oli tuotu 2 naisten kudottua puseroa, jotka piti arpoa. Mfeliisiä olivat puserot koskapa kilvan arpoja ostettiin. Listat tulivat pian nimiä täyteen, jonka jälkeen nostettiin arpa, jotka olivat ne onnelliset voittajat. Molemmat puserot joutuivat mieshenkilöille.

Varsinainen joulujuhla alkoi illalla klo 6. Juhlapuheen piti hra Lauri Vainola. Tämän jälkeen hra Vainola piti hyvin mieleenpainuvan esitelmän maailmansodasta ja sen alkuisesta erästä köyhästä perheestä, jolleka lopulta monien surujen ja ponnistusten jälkeen tuli ilonpäivät ja rikkautta.

Esitelmän jälkeen tarjottiin kaikille yhdistyksen puolesta vapaat kahvit leipineen. Kun kahvit oli juotu, asetti kukin paikoilleen odottamaan esiripun avautumista. Näyttämöllä esitettiin näytelmä nimeltään „Vale-morsian“ joka oli hyvin naurettava ja onnistuikin hyvin.

Sitten esitettiin pilanäytös „5:des kerros“ nimeltään. Ja kolmanneksi hyvin hauska leikki nimeltään „pyykipolka“. Näytösten jälkeen jaettiin huvipostia ja leikittiin seuraleikkejä. Nopeasti kului aika niin, että täytyi lopettaa kaikki ja lähteä kotiin. Kaikilla näytti olevan hauskaa juhlassa. Kaikki onnistuivat hyvin, kaikki esitykset.

Vuosikokous päätettiin pitää sunnuntaina maaliskuun 5 p:nä.

70 vuotta täytti viime tammikuun 16 p:nä Turussa k. m. työmies **Henrik Rudolf Virtanen**. Hän on syntynyt Raisiossa, käynyt Turun silloisessa viittomakoulussa, piispa Alopeuksen entisiä oppilaita, toiminut monta kymmentä vuotta lankkukantomiehenä Turussa ja viime aikoina sekatyömiehenä. Hän on ollut m. m. Turun Kuuromykkäin yhdistyksen vahtimestarina vv. 1904—16. Hänen vaimonsa Elin Virtanen kuoli 7 vuotta sitten ja heiltä on 3 tytärtä ja 2 poikaa. Vanhin tytär Ida on viime syksyllä kuollut 44 vuoden vanhana. Henrik Virtanen on vielä reipas mies. Päivän merkityksen joh-

dosta hän on kutsunut sukulaisia ystäviä ja kuuromykkä kotiin kahville. Onnea ja pitkää ikää vanhukse!

Kuusankoskella asuva kuuromykkä **Johan Tolppala** tuli askettain palvelleeksi Kymiyhtiön paperitehtaalla 47 vuotta. Tämä uskollinen palvelija on hyvänä esimerkkinä nuoremmille kohtalotovereilleen. Ja on myös yhtiö muistanut häntä kauniilla kunniakirjalla. Toivotamme tälle yli 60 vuotiaalle veteraanille työniloa ja onnea jatkuvassa abertelussaan.

Kannus. Talontytär, neiti **Ida Sämpi** täytti 50 vuotta tammikuun 23 p. Kannuksessa. Nuoruudessaan kävi hän Jyväskylän kuuromykkäinkoulun ja oli siellä pastori Luoma-vainajan oppilas. Me pyydämme taas lehden kautta onnitella Idaa. Hän pysyy aina iloisena ja reippaana ja tekee kotonaan kaikenlaisia töitä. Ida tervehtii entisiä opettajia ja tovereita ja sanoo monasti muistavansa heitä.

Viipurin Kuuromykkä-Urheilijain vuosikokous pidettiin 29. 1. -33 Tiiliruukin kansakoululla. Vuosi- ja tilikertomukset hyväksyttiin, sekä myönnettiin rahastonhoitajalle ja johtokunnalle tili- ja vastuuvapaus. Puheenjohtajaksi valittiin edelleen yksinmielisesti Armas Suikkanen, johtokuntaan jäseniksi hrat O. Ollikka, A. Tolpo, H. Tuomi, O. Hyttinen ja rouva Riikka Puolakka, varalle hrat J. Tenkanen ja T. Auvinen. Huvitoimikuntaan rouvat Riikka Puolakka, Alice Suikkanen, neidit Svea Wiik, Toini Koobas, Emma Piirainen, Eva Puolakka, herrat O. Ollikka ja Juho Tenkanen, sen puheenjohtajaksi Armas Suikkanen. Tilintarkastajiksi past. Otto Myyryläinen, Aleks. Puolakka, varalle vahtimestari S. Kunttu ja Toini Koobas. Naisten osaston johtajaksi T. Koobas. Miesten osaston johtajaksi Armas Suikkanen.

Turun K. m. urheiluseura „Valppaan“ vuosikokouksessa, joka pidettiin viime tammikuun 15 p:nä, valittiin kokouksen puheenjohtajaksi Edvin Raitanen ja sihteeriksi hra Janne Lehtimäki. Vuosi- ja tilikertomuksien tultua luetuksi myönnettiin johtokunnalle vastuuvapaus.

„Valppaan“ puheenjohtajaksi valittiin täksi vuodeksi Janne Lehtimäki, varapuheenjohtajaksi Edvin Raitanen ja muiksi johtokunnan jäseniksi, neidit Ida Kylänpää ja Maria Pietilä, hrat Armas Viikki, Elias Savisaari ja Ilmari Vuorinen, varalle Eva Varesmaa ja Kaarlo Blomberg. Hiihtourheiluneuvojiksi valittiin I. Vuorinen ja K. Blomberg, kesäurheiluneuvojiksi J. Lehtimäki ja I. Vuorinen.

Tilintarkastajiksi valittiin vakituiseksi hrat Vihtori Kallio ja Paavo Palmu, varalle hra Justus Heino ja rva Sigrild Vieno. Päätettiin, että Saloon ei tule luottamusmiestä.

Johtokunta valitsi keskuudestaan sihteeriksi E. Raitasen ja rahastonhoitajaksi A. Vilkin, kirjeenvaihtajaksi E. Raitasen, jäsenmaksujenkantajaksi J. Lehtimäen ja kalustonhoitajaksi I. Vuorisen.

Ravintolatoimikuntaan valittiin neidit Ida Kylänpää, Maria Pietilä ja varalle Eva Varesmaa. „Valppaassa“ on nyt jäseniä 45.

Jyväskylän Kuuromykkä-Urheilijain vuosikokous pidettiin tammikuun 15 p:nä Kuuromykkäinkoululla. Kokouksen avasi seuran puheenjohtaja Nestori Toikkanen. Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin herra Aimo Kangas ja sihteeriksi neiti Lyyli Helin.

Seuran sihteeri rouva Lahja Kuukkanen luki vuosikertomuksen, joka hyväksyttiin ja herra Adolf Marttila tilikertomuksen, joka myös hyväksyttiin.

Suoritettiin sitten puheenjohtajan vaali täksi vuodeksi. Tällöin tuli valituksi uudelleen herra Nestori Toikkanen. Johtokuntaan tulivat eniten ääniä saaneet: rouvat Lahja Kuukkanen, Sanna Kangas, neidit Lyyli Helin ja Hilda Grönlund. Varalle herrat Adolf Marttila ja Matti Kangas.

Tilintarkastajiksi hyväksyttiin uudelleen neiti Tyyni Järvinen ja herra Väinö Poutanen. Varalle rva Elin Toikkanen ja herra Nestori Parkkonen.

Uusi valittu johtokunta kokoontui valitsemaan eri virkailijat. Varapuheenjohtajaksi tuli rouva Sanna Kangas, rahastonhoitajaksi rouva Lahja Kuukkanen ja sihteeriksi neiti Lyyli Helin.

Urheiluseuraa koskevat kirjeet voidaan lähettää osoitteella: neiti Lyyli Helin, Jyväskylä, Vaasankatu 15.

Lahjoja Ävikille: Jyväskylän kuuromykkäin yhdistys „Vanhainpäivänä“ 150 mk., neiti Helga Montin Helsinki 100 mk., Pihlavan kuurot 40 mk., Kuusankosken kuurot jumalanpalveluksessaan 30 mk. Kaikista lahjoista kiitos.

Hämeenlinnan Kuuromykkäin yhdistyksen vuosikokous pidetään sunnuntaina 12 p:nä helmikuuta 1933 kello 13. Jäsenkirjat mukaan!

H:gin K. m. V. & U.-seura järjestää hauskan laskiaisillanvieton laskiaistiistaina 28 p:nä helmik., alkaen klo 19 ip. H:gin K. m. Y:n huoneustolla. — Tervetuloa!

Kokous- y. m. uutisten lähettäjille pyydämme ystävällisesti huomauttaa, etteivät unohtaisi kokousten ja kilpailujen päivämäärää käsikirjoituksesta, sillä harvoihin toimitus osaa arvata, mikä päivä heille kulloinkin parhaiten sopii, joten pyydetään anteeksi jos on pantu toinen aika kuin piti. Eihän toimitukseen ole aina erehtymätön.

Oy. Surdus Ab:n osakkaat

kutsutaan täten varsinaiseen yhtiökokoukseen, joka pidetään sunnuntaina 26 p:nä maaliskuuta 1933 täsmälleen klo 16 (4) Helsingin Kuuromykkäin yhdistyksen huoneustossa, Liisank. 27 A, Helsingissä. Kokouksessa käsitellään yhtiöjärjestyksen 7 §:ssä mainitut asiat.

Johtokunta

Ohjelmallisen illanvieton

toimeenpanevat Helsingin kuurojen Naiskerho, Näytelmäseura, Shakkikerho, Raittiusseura ja Urheiluseura Kuuromykkäin Yhdistyksen toiminnan tukemiseksi Marianpäivän aattona, 24 p. maaliskuuta 1933 klo 19 Liisankatu 27 A. Arvokkaasta ohjelmasta mainittakoon: Tervehdyspuhe, Lausunta, Esitelmä, Näytöskappale, Kuvaelma, Kansantansseja y. m. Pääsymaksu Smk. 10:— Tervetuloa!

Toimikunta